

Eldste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Arons præstedømme

Præstedømmet, I bærer, er en særlig gave, for Herren selv har givet det. Brug det, højn det og lev værdigt til det.

Da jeg talte ved generalkonferencen for 25 år siden, brugte jeg et visuelt hjælpemiddel, som stod ved siden af mig. Det var mit ældste barnebarn. Han havde næsten lige modtaget Det Aronske Præstedømme og var blevet ordineret til diakon. Jeg benyttede ved den lejlighed muligheden for at rette mine bemærkninger til ham og tale om vigtigheden af at modtage Det Aronske Præstedømme.

Jeg sagde til mit barnebarn:

»Jeg er ikke ovenud begejstret for de verdslige forhold du og andre unge mænd arver, mens I påtager jer jeres rolle på vej mod manddom. Mens de af os, som er ældre, har haft en alder og en mulighed for at påvirke verden, tror jeg, at vi i stor grad har svigtet jer ved at lade forholdene i verden blive, som de er. Det sætter dig i en situation, hvor mange af dem, du omgås, ikke er blevet opdraget med en forståelse eller respekt for traditionelle værdier. Derfor er gruppepresset blevet meget sværere og ekstremt.

Vi har fået radioer, båndoptagere og fjernsyn ind i vore hjem. Og selv om de hver især rummer mulighed for god underholdning, så er meget af det, der er blevet produceret for, at vi skal lytte til eller se det, ikke af en

kaliber som inspirerer og opmuntrer unge mænd. Rent faktisk er det meste af det, der produceres, nedbrydende. At tænde for kontakten i jeres eget hjem indebærer muligheden for at ødelægge følelsen i jer for, hvad der er rigtigt og forkert« (se »Jeg overdrager Det Aronske Præstedømme«, *Stjernen*, jan. 1986, s. 37).

Jo mere tingene forandrer sig, desto mere forbliver de det samme – bortset fra teknologi. Jeg er fristet til at spørge de unge mænd i Det Aronske Præstedømme, om de ved, hvad en båndoptager er. For de af jer som ikke ved det, er det noget, vi plejede at gå ind i stuen for at afspille musik på. Forestil jer det – vi var nødt til at gå hen til den, i stedet for at gå rundt med den alle steder.

Jeg lærte også mit barnebarn Terry fire lektier baseret på historien om Daniel i Det Gamle Testamente. Jeg fortalte ham, at han skulle (1) holde sin krop sund og ren, (2) udvikle sin forstand og blive klog, (3) være stærk og modstå fristelser i en verden, som vrimler af dem, og (4) stole på Herren, især når man har brug for hans beskyttelse.

Jeg afsluttede mine råd til Terry med disse ord: »Disse historier i

skriften vil aldrig blive gamle. De vil være lige så spændende for dig, når du læser dem som diakon, lærer, præst, missionær, hjemmelærer, ældsternes kvorumspræsident, eller hvad end Herren kalder dig til. De vil lære dig at have tro, mod, kærlighed til dine medmennesker, tillid og at stole på Herren« (se *Stjernen*, jan. 1986, s. 39).

Det glæder mig at kunne fortælle, at Terry trofast har fulgt den forskrift, jeg gav ham for 25 år siden. Han modtog senere Det Melkisedekske Præstedømme, tjente på mission, tjener nu som ældsterne kvorumspræsident og er selvfølgelig far til en smuk datter.

Meget har ændret sig i det sidste kvarte århundrede. Der er blandt andet sket det, at mange af mine børnebørn er blevet voksne og har fået deres egne børn. Her i sommer havde jeg lejlighed til at deltage i en kreds af præstedømmebærere og lægge mine hænder på hovedet af mit ældste oldebarn, da hans far overdrog ham Det Aronske Præstedømme. Selvom mit oldebarn ikke kan stå her ved siden af mig i dag, vil jeg gerne rette mine bemærkninger til ham og alle jer vidunderlige, unge mænd i Det Aronske Præstedømme.

Det er en meget speciel velsignelse at modtage Det Aronske Præstedømme. Historiske optegnelser fortæller om den herlige dag, hvor præstedømmet blev gengivet til jorden, hvor mænd atter fik ret til at handle på Guds vegne, når de udførte hellige præstedømmeordinancer. Det var den 5. april 1829, at Oliver Cowdery ankom til Joseph Smiths hjem i Harmony i Pennsylvania. Oliver spurgte profeten om hans arbejde med at oversætte en gammel optegnelse, *Mormons Bog*. Overbevist om guddommeligheden af værket indvilligede Oliver i at fungere som skriver for at færdiggøre oversættelsen. Arbejdet

med oversættelsen skred hurtigt frem, da Oliver indvilligede i at skrive.

Den 15. maj 1829 var Joseph og Oliver allerede kommet til 3 Nefi. Beretningen om den opstandne Frelser, som besøgte den vestlige halvkugle, og hans belæringer om dåb frydede dem. Da de læste i 3 Nefi, begyndte de at gruble over dåb. Hvad var den korrekte dåbsmåde, og hvem havde myndighed til at udføre denne hellige og frelsende ordinance? De søgte svar på disse grundlæggende doktrinære spørgsmål. De besluttede sig for at søge svar ved at bede, og de tog hen til et nærtliggende sted ved bredden af Susquehanna-floden. De udøste deres hjerte, og himlene åbnede sig for dem. En engel viste sig og præsenterede sig som Johannes Døber, og han fortalte Joseph og Oliver, at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som bar det højere præstedømme (se JS-H 1:72).

Idet han lagde sine hænder på hovedet af dem, sagde han: »Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn Arons præstedømme, som besidder nøglerne til

englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, før end Levis sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed« (L&P 13:1).

Senere skildrede Oliver denne begivenhed med disse ord: »Men tænk ... tænk videre et øjeblik, hvilken glæde der fyldte vort hjerte, og med hvilken overraskelse, vi må have bøjet os ... da vi under hans hånd modtog det hellige præstedømme« (fodnote til JS-H 1:71).

Efter at menneskeheden havde ventet i århundreder på, at Guds myndighed blev gengivet, kom kraften og herligheden i det hellige Aronske Præstedømme tilbage til jorden. Af afsnit 107 i Lære og Pagter lærer vi, at det mindre præstedømme kaldes Det Aronske Præstedømme:

»Det andet præstedømme kaldes Arons præstedømme, fordi det blev overdraget Aron og hans efterkommere gennem alle deres slægter.

Årsagen til, at det kaldes det mindre præstedømme, er, at det er et tillæg til det større, eller det melkisedekske,

præstedømme og har magt til at forrette ydre ordinancer ...

Det mindre, eller det aronske, præstedømmes magt og myndighed er at besidde nøglerne til englebetjening og at forrette de ydre ordinancer, evangeliets bogstav, omvendelsesdåb til syndernes forladelse i overensstemmelse med pagterne og befalingerne« (L&P 107:13-14, 20).

De unge mænd med Det Aronske Præstedømme modtager ikke alene kraft og myndighed til at handle på Guds vegne i deres præstedømmeansvar, de modtager også nøgler til englebetjening.

Unge mænd i Det Aronske Præstedømme, jeg vidner for jer om, at Herren er bundet af højtidelige pagter til at velsigne jer i henhold til jeres trofasthed. Dersom I vil give agt på Helligåndens advarende røst og følge dens vejledning, vil I blive velsignet med englebetjening. Denne velsignelse vil berige jeres liv med visdom, kundskab, kraft og herlighed. Det er en sikker velsignelse, som er lovet jer af Herren.

For et par måneder siden havde jeg

mulighed for at deltage ved et faste- og vidnesbyrds møde i en menighed. En vejleder i Det Aronske Præstedømme rejste sig og bar sit vidnesbyrd. Hans vidnesbyrd gav mig en ny forståelse for, hvad det betyder for en aronsk præstedømmebærer at have nøglerne til englebetsjening.

Denne vejleder beskrev nogle af sine oplevelser med Det Aronske Præstedømme i menigheden den morgen. Da han gik gennem kirkebygningen, bemærkede han to unge diakoner med fasteofferkonvolutter, som skulle ud og besøge medlemmer. Han blev imponeret over den måde, som de havde klædt sig i deres fineste søndagstøj, og hvordan de gik til deres opgave med stille værdighed. Dernæst hjalp han to præster med at forrette nadveren på et hjem for fysisk og psykisk handicappede mænd. Det var første gang, at disse unge mænd kom på besøg på det hjem, og deres vejleder bemærkede den respekt- og omsorgsfulde måde, hvorpå de håndterede deres præstedømmeopgaver.

Derefter fortalte vejlederen kort om en oplevelse, som havde rørt ham dybt, fordi en af præsterne havde påmindet ham om, hvad det virkelig vil sige at være en sand Jesu Kristi præst – ja, bogstavelig talt en tjenende engel. Den unge præst, som delte vandet ud til forsamlingen, kom hen til en mand, som så ud til at have Downs syndrom. Mandens tilstand gjorde det umuligt for ham at tage et bæger fra bakken og drikke af det. Den unge mand fattede straks situationen. Han lagde sin venstre hånd bag mandens hoved, så han kunne drikke og med sin højre hånd tog han et bæger fra bakken og løftede den blidt og langsomt til mandens læber. Der bredte sig et påskønnende udtryk i mandens ansigt – et udtryk, der antydede, at en anden havde betjent ham. Denne vidunderlige, unge

præst fortsatte derefter sin opgave med at omdele vandet til de øvrige medlemmer af menigheden.

Vejlederen udtrykte i sit vidnesbyrd de følelser, han havde haft i det fine øjeblik. Han sagde, at han græd stille af glæde, og at han vidste, at Kirken var i gode hænder hos disse unge, omsorgsfulde og lydige aronske præstedømmebærere.

Præsident Ezra Taft Benson sagde engang: »Giv mig en ung mand, som har holdt sig moralsk ren og trofast er kommet til møderne i Kirken. Giv mig en ung mand, som ærer sit præstedømme, som har fortjent sin Pligt mod Gud-belønning og den højeste

anerkendelse inden for spejderbevægelsen. Giv mig en ung mand, som har fuldført seminar og har et brændende vidnesbyrd om Mormons Bog. Giv mig en sådan ung mand, og jeg vil vise jer en ung mand, som kan udføre mirakler for Herren i missionsmarken og gennem hele sit liv« (se »Til den stærke og stræbende ungdom« *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 43).

Forældre til disse storartede unge mænd og kvinder, vi påmindet jer om jeres hellige ansvar for at undervise jeres børn om det hellige præstedømme. Jeres børn må fra en tidlig alder lære om velsignelserne ved at

have Herrens evige præstedømme, og hvad de personligt må gøre for at gøre sig fortjent til disse velsignelser.

Biskopper, I har præstedømmenøglerne til at præsidere over de unge mænd i Det Aronske Præstedømme, til at sidde i råd med dem og undervise dem i deres præstedømmepligter. Sørg venligst for, at enhver ung mand, som er værdig til at modtage Det Aronske Præstedømme, forstår de ansvar og velsignelser, han får som præstedømmebærer. Hjælp ham med at højne det præstedømme nu ved at give ham vigtige opgaver og hjælpe ham med at tjene andre.

Unge mænd, jeg opfordrer jer til at bygge jeres liv på en grundvold af sandhed og retfærdighed. Det er det eneste fundament, som kan klare presset i dette liv og holde gennem evigheden. Præstedømmet, I bærer, er en særlig gave, for Herren selv har givet det. Brug det, højn det og lev værdigt til det. Jeg ønsker, I skal vide, at jeg har et særligt og personligt vidnesbyrd om dets kraft. Det har velsignet mig på utallige måder.

Jeg opfordrer jer også til i dag at beslutte jer for at ære denne store velsignelse og forberede jer på at gå videre til hvert embede i Det Aronske Præstedømme – diakon, lærer og præst. Forbered jer på den store velsignelse det er at modtage Det Melkisedekske Præstedømme, som I må være værdige til at modtage, inden I kan tjene som fuldtidsmissionærer. Herren har brug for, at I forbereder jer på at tjene ham, særligt i det store ansvar I får for at forkynde hans evangelium for hele verden. Jeg lover jer, at dersom I vil forberede jer på at modtage hans hellige præstedømme, vil han bogstavelig talt udøse velsignelser over jeres hoveder. Dette vidnesbyrd efterlader jeg jer i vor Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Modtag Helligånden

Disse to ord – »Modtag Helligånden« – er ikke en passiv erklæring, de udgør snarere et præstedømmepåbud – en bemyndiget formaning til at handle og ikke blot være genstand for handling.

Mit budskab omhandler vigtigheden af i vores hverdag virkelig stræber efter at modtage Helligånden. Jeg beder til, at Herrens ånd må vejlede og opbygge os alle.

Helligåndsgaven

I december 1839 skrev Joseph Smith og Elias Higbee, mens de var i Washington D.C. for at søge oprejsning for den uret, der var overgået de hellige i Missouri, følgende til Hyrum Smith: »Under vores samtale med [USA's] præsident udspurgte han os om, hvordan vores religion adskilte sig fra tidens andre religioner. Bror Joseph sagde, at vi adskilte os ved dåbsmåden og Helligåndsgaven ved håndspålæggelse. Vi mener, at alle andre forskelle er omfattet af Helligåndsgaven« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 98*).

Helligånden er Guddommens tredje medlem, og han er en person, der består af ånd, og vidner om al sandhed. I skrifterne omtales Helligånden som Talsmanden (se Joh 14:16-27; Moro 8:26), en lærer (se Joh 14:26; L&P 50:14) og en åbenbarer (se 2 Ne 32:5). Åbenbaringer fra Faderen og Sønnen gives gennem Helligånden.

Han er Faderens og Sønnens budbringer og vidner om dem.

Helligånden tilkendes gives for mænd og kvinder på jorden både som Helligåndens kraft og som Helligåndsgaven. Kraften kan komme over en person før dåben, det er et overbevisende vidne om, at Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Gennem Helligåndens kraft kan oprigtige undersøgere opnå en overbevisning om Frelserens evangeliums sandhed, om Mormons Bog, om at genoprettelsen fandt sted og Joseph Smiths profetiske kaldelse.

Helligåndsgaven overdrages kun efter passende og bemyndiget dåb og ved håndspålæggelse af de, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme. Herren erklærede:

»Ja, omvend jer, og bliv døbt, hver eneste af jer, til jeres synders forladelse; ja, bliv døbt med vand, og så kommer dåben med ild og Helligånden ...

Og den, der har tro, skal I bekræfte i min kirke ved håndspålæggelse, og jeg vil overdrage dem Helligåndsgaven« (L&P 33:11, 15).

Apostlen Paulus uddybede denne fremgangsmåde for efeserne, da han spurgte: